

Kâmil Erdem

Şu Yağmur  
Bir Yağsa

Öykü

## Yağmur

Bugün yağmur yağsaydı, ağaç ot çalı, kentin üstlerine yığıldığı toz katmanından arınacaktı. Bugün yağmur yağsaydı, yılların oradan buradan taşıdığı geçmişte kalmış hataların, hamlıkların, yarımlikların tortusu, arkasında ufak tefek izler, kırıksıklıklar bırakarak akıp gidecek, çocukların, yaşlıların bir anlam çıkarmak üzere baksa da bir şey bulamayacakları yüzüm biraz yumuşayacak, yeniden lezzetli olmasa bile yenilir yutulur bir biçim alacaktı. Bunlar, şu şeytan icadı aynaya, akan derelerin durduğunu yine görebilir miyim, incir ağaçlarının kızıl bir akşamda narlara doğru meylettğine tanıklık edebilir miyim, kızgınlığı geçmemiş ağustos gecesinde yeni sulanmış tarhların yanında bir serinlik hissedebilir miyim diye bakarken aklımdan gelip geçti. Yağmurun çatılara, sokaklara inen şakırtısı, hamlıkların bulunmaz mal gibi piyasaya sürülmesi, övünme ve yüz kızartısı, derenin kıyısında elden kayıp düşen çaydanlığın bulanık sularda kaybolması, nara degen incirin balının akması, eşek arısı, yordu beni.

Oy, yordu beni.

Üstelik aynanın sırları yer yer dökülmüştü, bir yansıtmaçlık havaları edinmişti, bunca yıl içini dışını gösterdim de kadrim bilindi mi küskünlüğü içindeydi.

Üstelemedim.

Mutfağa geçtim, buzdolabına baktım, yiyecek bir şey bulamadım, aydınlığa bakan mutfak penceresindeki yarım tül perde yıkanmak istiyordu. Filiz de Hareke'in ardından benden umu-

dunu kesmiş, ham hayal günlerimin deli dolu eylemlerine, savrulmalarına, alt üst oluşlarına karşı çıktığım günden bu yana süregelen tartışmalardan bıkmış, hidayete erdiğimi öne sürüp evden gitmişti. Şimdi aşağı çarşıya insem, çorbacının kulağı az duyan garsonundan bol unlu mercimek çorbası istesem, bol ekmele yesem, doysam. Kurşuni gökyüzü akşam alacası ile buluşup, daha muhkem bir karanlığa evrilsen, sefil ve rüzgârlı havada parkta, orada burada vakit geçirsem, birtakım berduşlarla, polislerle, bahtsızlarla karşılaşınca adımlarımı hızlandırsam, bir apartmanın üst katından gelen çığlıkla Boğaz'dan geçen şilebin çığı eşleşse.

Ürpersem.

Çarşıya inmek ağır geldi. Çorba ve sonrası ağır geldi, tekrar kanepeye uzandım.

Kendime bir şöyle anlı şanlı, tutumumu haklı çıkaracak herkesin ha bak adam doğru yoldaymış diyeceği bir kılıf bulmam lazım ama artık böylesi pek kolay bulunmuyor. Gerçi insanların sürekli

ve şiddet kullanılarak

derinlikleri dolduruldu,

en karmaşığından en mutediline muhtelif kılıflar içinde tutulmayı doğal karşılar oldular. Benimsediler. O yüzden kendime kılıf bulmaktan ziyade, bana biçilen kılıflardan şöyle az şekerlisini, bol sütlüsünü, içselleştirmeye karar verdim. Kitaplıkta ne aradığımı bilmeden rafları karıştırdım. Sözlüklere baktım.

Rus asıllı Civan Ağa, sazende ve hanendeleriyle meşke dalmıştı. Son toplantılardan birinde Adorno'nun, Troçki'nin isimleri havalarda uçuşurken aklımdan geçiyordu bu meşk hali nedense, uzaktan Nikoğas ve Garabet ağaların yaptığı neo-barok Büyük Mecidiye Camii'nin minareleri görünen pencereye bakıyorken, dalıp gitmişken. Beni hırpalamışlardı. Toplantı bittikten sonra,

eve dönerken Filiz karanlık yolda sanki gizli gizli ağlamıştı, elimi tutsaydı, kesin bilirdim ama tutmamıştı. Benim hırpalanışımı uçurumun kıyısında bir yol bulmaya itilişimi, aşağıdaki güvenli vadiden, eski yoldaşlarımızın arasından izlemişti. Onların yıkanmış, çitilenmiş, kimsenin pek uğramadığı arka bahçede kurutulmuş ütüye hazır fikirlerine, kopuk düğmesine, yırtığına söküğüne bakmadan bürünmüş, hadi, bunlara bu kadar emek vermiş, buraya kadar getirmek için nice sıratlardan geçmişken, hey heyli çağlarımızı da epey bir geride bırakmışken, her şeye yeniden mi başlayacağız endişesinden, öylece izleyip bakmıştı. Vadi çok derinlerde idi.

Oradan, ellerimin titremesi, torna atölyelerindeki dış açılan pirinç boruların kokusu, her zaman güvenle uçup daldığı denizde, kendine göre yine öyle herhangi bir olağan günde uçup dalarken, aniden zifte bulanmanın kötürümlüğü ile kanadını açamayan martı, görülür bilinir ve idrak edilir miydi bilmiyorum. Ben de onları iyi seçemiyordum uçurumun kenarından.

Marş sesleri çalınıyordu kulağıma.

Kuşku rüzgârı uğulduyordu.